До спеціалізованої вченої ради
Д 11.737.02 у Донецькому державному
університеті внутрішніх справ України
25000, м. Кропивницький, вул. Велика Перспективна, 1

ВІДГУК

офіційного опонента на дисертацію Петренка Віталія Олександровича «Адміністративно-правові засади забезпечення безпеки сфери страхування в Україні», подану на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Актуальність теми дослідження. Актуальність дисертаційного дослідження Петренка Віталія Олександровича на тему «Адміністративно-правові засади забезпечення безпеки сфери страхування в Україні» є безумовною, враховуючи умови повномасштабної збройної агресії російської федерації проти України, яка не лише створила безпрецедентні загрози для національної економіки, а й докорінно змінила характер ризиків, що виникають у сфері страхових правовідносин. Передусім слід наголосити, що в умовах воєнного стану страхування поступово набуває значення одного з необхідних інструментів забезпечення безперервності функціонування стратегічно важливих підприємств, об'єктів критичної інфраструктури та промислових комплексів, діяльність яких безпосередньо пов'язана з підтриманням обороноздатності держави, енергетичної безпеки, транспортного сполучення, продовольчого забезпечення та задоволенням першочергових потреб населення.

Руйнування виробничих потужностей, пошкодження енергетичних об'єктів, порушення логістичних зв'язків і постійна загроза повторного завдання збитків актуалізують потребу у формуванні таких страхових механізмів, які здатні забезпечувати захист майнових інтересів суб'єктів господарювання навіть за умов надзвичайно високої концентрації ризиків.

Особливої уваги в цьому контексті заслуговує проблема страхового покриття воєнних ризиків, які через свою масштабність, непередбачуваність і потенційно катастрофічні наслідки не завжди можуть бути забезпечені традиційними інструментами комерційного страхування. За таких обставин виникає об'єктивна потреба перегляду підходів до державного регулювання відповідних відносин, визначення допустимих форм участі держави у розподілі страхових ризиків, розвитку механізмів перестрахування та залучення міжнародних фінансових інституцій до гарантування страхового захисту стратегічних галузей економіки. Саме тому наукове дослідження адміністративно-правових засад забезпечення безпеки сфери страхування виходить за межі традиційної проблематики державного нагляду за страховиками та набуває вираженого загальнодержавного значення.

Не менш вагомою обставиною, що підтверджує актуальність обраної теми, є перспектива повоєнного відновлення України, яка закономірно започаткує новий етап розвитку страхових правовідносин. Масштабна відбудова промислових підприємств, житлового фонду, енергетичних і транспортних об'єктів, відновлення господарських зв'язків та залучення іноземних інвестицій потребуватимуть не лише значних фінансових ресурсів, а й створення надійних правових гарантій захисту інвесторів, підрядників, власників майна та інших учасників відновлювальних процесів. В такому разі ефективність страхового захисту стане одним із чинників інвестиційної привабливості України, відновлення підприємницької активності та формування сприятливого середовища для довгострокового економічного розвитку. Водночас повоєнний період об'єктивно вимагатиме трансформації адміністративно-правового регулювання страхової діяльності, оскільки поряд із традиційними страховими ризиками особливого значення набуватимуть ризики, пов'язані з відбудовою пошкоджених об'єктів, експлуатацією відновленої інфраструктури, виконанням масштабних інвестиційних проєктів і забезпеченням відповідальності учасників відповідних правовідносин. Це зумовлює необхідність завчасного наукового осмислення напрямів адаптації

страхового законодавства до нових соціально-економічних умов, формування дієвих механізмів державної підтримки страхування та визначення оптимального співвідношення публічних і приватних інтересів. У цьому аспекті заслуговує на позитивну оцінку звернення дисертанта до проблематики нормативно-правового забезпечення страхування та перестрахування воєнних ризиків, зокрема у будівництві, енергетиці, сфері критичної інфраструктури й аграрному секторі, що знайшло відображення у відповідних положеннях дисертаційного дослідження.

Таким чином, актуальність обраної В. О. Петренком теми визначається не лише необхідністю вдосконалення чинного адміністративно-правового механізму забезпечення безпеки сфери страхування в умовах воєнного стану, а й стратегічною потребою формування правових передумов для повоєнного відновлення та подальшого розвитку національної економіки. З огляду на це дисертаційне дослідження є своєчасним, суспільно затребуваним і перспективним з позицій розвитку науки адміністративного права та вдосконалення правового регулювання страхових відносин в Україні.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертацію виконано відповідно до Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки (Указ Президента України від 27.09.2021 р. № 487/2021), Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року (Указ Президента України від 11.08.2021 р. № 347/2021), Національної економічної стратегії на період до 2030 року (постанова Кабінету Міністрів України від 03.03.2021 р. № 179). Крім того, у роботі враховано тематику наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2020–2024 роки (наказ МВС України від 11.06.2020 р. № 454), 2025–2029 роки (наказ МВС України від 21.05.2024 р. № 326), а також положення науково-дослідної роботи Донецького державного університету внутрішніх справ на 2020–2024 роки «Правове забезпечення розвитку відносин між суб'єктами громадянського

суспільства, суб'єктами господарювання, органами державної влади і місцевого самоврядування» (№0120U105598).

Структура дисертаційного дослідження. Структура дисертаційного дослідження Петренка Віталія Олександровича «Адміністративно-правові засади забезпечення безпеки сфери страхування в Україні» характеризується логічністю, послідовністю викладення наукового матеріалу та відповідністю поставленій меті й визначеним завданням. Побудова роботи відображає комплексний характер досліджуваної проблематики та забезпечує поступовий перехід від теоретико-правового осмислення безпеки сфери страхування до розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення механізмів її адміністративно-правового забезпечення.

У першому розділі «Теоретичні засади адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування в Україні» зосереджено увагу на стані наукового дослідження відповідної проблематики, історико-правових передумовах становлення та розвитку правового регулювання страхових відносин, а також характеристиці страхування як самостійного об'єкта адміністративно-правового забезпечення безпеки. Зазначений розділ формує необхідне теоретичне підґрунтя для подальшого наукового аналізу.

Другий розділ «Механізм адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування в Україні» присвячено дослідженню особливостей державно-правового регулювання страхового ринку, адміністративно-правової природи реєстраційних і ліцензійних процедур, а також змісту та особливостей здійснення державного контролю й нагляду. Його положення сприяють комплексному розумінню організаційно-правових засобів забезпечення належного функціонування страхової галузі.

У третьому розділі «Адміністративно-правові заходи запобігання порушенням у сфері страхування» досліджено систему адміністративно-попереджувальних заходів та заходів адміністративного припинення порушень. Особливе значення має практична спрямованість цього розділу, оскільки в ньому обґрунтовуються перспективні напрями вдосконалення

превентивного впливу держави, протидії неправомірним практикам і мінімізації загроз безпеці страхового ринку.

Позитивної оцінки заслуговує також наявність висновків до кожного розділу, у яких узагальнено результати проведеного дослідження, а також додатків, що доповнюють основний зміст роботи матеріалами емпіричного характеру. Загалом структура дисертації є науково обґрунтованою, внутрішньо узгодженою та відповідає вимогам щодо комплексного адміністративно-правового дослідження. Послідовність розташування розділів і підрозділів дозволяє забезпечити цілісність наукового викладу, належне розкриття предмета дослідження та аргументованість сформульованих автором висновків і рекомендацій.

Основні наукові результати, одержані автором, та їх новизна. Найбільш суттєвими результатами дослідження є такі положення:

вперше:

– сформоване наукове бачення безпекових функцій сфери страхування: запобіжної – недопущення або мінімізація страхових ризиків і пов'язаних із ними правопорушень; відновлювальної – компенсація втрат страхувальників у разі настання страхового випадку; зберігальної – використання страхових платежів як засобу фінансового нагромадження; контрольної – цільове акумулювання страхових платежів у страхових фондах та їх використання лише у визначених випадках уповноваженими суб'єктами; інвестиційної – розміщення страховиками тимчасово вільних коштів страхових фондів у цінні папери, банківські депозити та інші дозволені фінансові інструменти;

– охарактеризовано державно-правове регулювання безпеки сфери страхування як комплекс правотворчих, регуляторних, наглядових, превентивних заходів держави щодо встановлення правових засад організації, функціонування та припинення діяльності страховиків, страхових посередників, страхових груп та інших учасників ринку страхування, у межах якого НБУ за допомогою адміністративно-правових форм і методів забезпечує безпеку та стабільність страхового ринку в умовах воєнного стану,

фінансової нестабільності, кіберризиків, платоспроможність страховиків, належне виконання ними зобов'язань за договорами страхування та захист прав страхувальників, застрахованих осіб, вигодонабувачів і споживачів страхових послуг;

– запропонована система контролю за сферою страхування з розподілом за суб'єктом здійснення на державний, внутрішній, аудиторський, громадський і судовий; часом – попередній, поточний і наступний; змістом – фінансовий, пруденційний, організаційний, правовий, інформаційний, споживчий і технологічний; нагляду за сферою страхування, що охоплює: пруденційний нагляд, який реалізується у формах безвиїзного нагляду та інспекційних перевірок; нагляд за ринковою поведінкою страховиків і страхових посередників; нагляд на консолідованій основі;

– визначено стратегічні напрями адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування з перспективою їх практичної реалізації у межах Концепції розвитку страхового ринку України до 2035 року, що охоплюють ліцензування, реєстрацію, забезпечення платоспроможності страховиків, формування технічних резервів і гарантійних механізмів, фінансову стійкість, контроль, нагляд, інспектування, аудит, інформатизацію та цифровізацію з використанням кібертехнологій, штучного інтелекту (GenAI), аналітики великих даних і розвитком професійних компетентностей працівників страхового ринку, реалізація яких спрямована на підвищення прозорості, стабільності й довіри до страхового ринку та забезпечення ефективного захисту інтересів споживачів страхових послуг;

удосконалено:

– поняття адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування як врегульованої правовими нормами діяльності уповноважених суб'єктів публічного адміністрування, спрямованої на формування та реалізацію правового режиму стабільного, прозорого й доброчесного функціонування страхового ринку, захист прав споживачів страхових послуг,

підтримання платоспроможності страховиків та запобігання правопорушенням у цій сфері;

– періодизацію становлення та розвитку адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування в Україні з виокремленням таких етапів: початковий (сер. XIX ст. – поч. XX ст.) – зародження організованих форм страхування; радянський (1917–1991 рр.) – одержавлення страхування та підпорядкування його командно-адміністративному контролю; незалежний (1991–2000 рр.) – демонополізація страхової справи й формування національного страхового ринку; інституційно-регуляторний (2001–2010 рр.) – інтеграція страхування у систему ринків фінансових послуг і запровадження реєстраційно-ліцензійних та контрольних процедур; євроінтеграційний (2010–2020 рр.) – розвиток ризик-орієнтованого нагляду та наближення до стандартів ЄС; воєнний (2021 р. – дотепер) – оновлення страхового законодавства, передача регулювання НБУ та посилення адміністративно-превентивного реагування на воєнні ризики;

– систематизацію правопорушень у сфері страхування за об'єктами адміністративно-правової охорони, зокрема виокремлено: порушення законодавства у сфері соціального та пенсійного страхування (ст. 165-1, 165-4, 165-5 КУпАП); перешкоджання діяльності органів контролю (ст. 188-23 КУпАП); порушення обов'язку щодо наявності страхування під час керування транспортним засобом (ст. 126 КУпАП); порушення порядку надання фінансових послуг страховими компаніями (ст. 163-5 КУпАП), що дозволило розглядати страхові делікти як різнорівневі посягання на фінансову дисципліну, контрольну діяльність держави, права споживачів і стабільність небанківського фінансового сектору;

– класифікацію учасників ринку страхування відповідно до їх функціональної належності до сфери страхування, а саме: 1) надавач страхових та перестрахових послуг: а) основні – страховик, страховик-нерезидент, філія страховика-нерезидента, перестраховик, страхова група, страхова холдингова компанія; забезпечуючи – головний внутрішній аудитор,

головний комплаєнс-менеджер, головний ризик-менеджер, відповідальний актуарій, керівники та працівники з реалізації страхових та/або перестрахових продуктів, страховий агент, страховий брокер, страховий посередник, субагент, перестраховий брокер; 2) отримувач страхових послуг – страхувальник, вигодонабувач, застрахована особа, клієнт, споживач; 3) суб'єкт державного регулювання та нагляду – НБУ;

– систему державного контролю за сферою страхування, шляхом виокремлення таких видів: загальний контроль за додержанням законодавства у сфері страхування; спеціальний контроль НБУ; міжвідомчий контроль, що здійснюється у взаємодії НБУ, Антимонопольного комітету України, органів фінансового моніторингу, податкових та інших компетентних органів; поточний контроль за платоспроможністю страховиків, технічними резервами, прийнятними активами, системою управління та ринковою поведінкою; підсумковий контроль за виконанням коригувальних заходів, заходів раннього втручання, заходів впливу та рішень НБУ;

дістало подальшого розвитку:

– критичне осмислення системи положень нормативно-правових актів, що регулюють сферу страхування, з обґрунтуванням пропозицій щодо створення системи ідентифікації ризиків, моніторингу та поточного аналізу ринку фінансових послуг з метою своєчасного вжиття превентивних заходів для забезпечення фінансової безпеки; посилення прозорості й відкритості діяльності суб'єктів страхового ринку; підвищення платоспроможності та фінансової стійкості страховиків; забезпечення належного захисту споживачів небанківських фінансових послуг; запобігання порушенням;

– теоретико-правовий підхід до адміністративно-правового регулювання сфери страхування, що охоплює: порядок створення, авторизації, реєстрації та ліцензування страховиків і страхових посередників; вимоги і обмеження щодо здійснення страхової та перестрахової діяльності, формування технічних резервів, забезпечення платоспроможності, системи

управління та ринкової поведінки; нагляд, застосування коригувальних заходів; запобігання порушенням, мінімізацію ризиків страхової діяльності, забезпечення належного захисту прав клієнтів;

– наукове розуміння реєстрації (забезпечує офіційну ідентифікацію легітимних учасників ринку, відкритість інформації та передумови державного нагляду) та ліцензування (виконує функцію вхідного контролю, мінімізує ризик допуску до страхової діяльності фінансово неспроможних, непрозорих або недобросовісних суб'єктів та включає: видачу ліцензії або відмову в її видачі; постліцензійний контроль за додержанням страховиком ліцензійних умов, платоспроможністю, технічними резервами, прийнятними активами, ринковою поведінкою та здатністю виконувати зобов'язання за договорами страхування, з урахуванням умов воєнного стану) як взаємопов'язаних методів адміністративно-правового забезпечення безпеки страхового ринку;

– наукове обґрунтування нормативно-правового врегулювання страхування воєнних ризиків у пріоритетних галузях, зокрема будівництві, енергетиці, критичній інфраструктурі та аграрному секторі, що сприятиме державній підтримці, залученню міжнародних партнерів і зменшенню неправомірних практик на ринку критичного страхування;

– рекомендації щодо запровадження ризик-орієнтованого підходу до адміністративного припинення порушень у сфері страхування, який поєднує зупинення або обмеження окремих операцій страховика, тимчасову заборону укладення нових договорів, відкликання ліцензії, виключення з реєстрів, віднесення страховика до категорії неплатоспроможних та ліквідацію страховика із сучасними цифровими інструментами фінансового моніторингу (технології SupTech – наглядові, RegTech – регуляторні), стандартами FATF, AML/CFT-платформами, штучним інтелектом та OSINT-аналітикою, що сприятиме оперативній нейтралізації загроз і зміцненню безпеки страхового ринку в умовах воєнного стану.

Наукове та практичне значення одержаних результатів. Наукова цінність дисертації полягає у розширенні доктринального розуміння страхування як особливого об'єкта адміністративно-правової охорони, функціонування якого безпосередньо пов'язане із забезпеченням економічної стабільності, реалізацією майнових інтересів учасників страхових правовідносин та підтриманням належного рівня фінансової безпеки держави. Автором запропоновано низку теоретичних положень, які сприяють уточненню понятійно-категоріального апарату, зокрема щодо сутності адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування, змісту державного регулювання страхової діяльності та правової природи окремих адміністративних процедур.

Практичне значення дисертаційного дослідження полягає в можливості використання сформульованих висновків і рекомендацій для вдосконалення адміністративно-правового регулювання страхової діяльності, підвищення результативності державного контролю й нагляду, розвитку механізмів раннього виявлення фінансових ризиків та запобігання порушенням прав споживачів страхових послуг. Зокрема, запропоновані дисертантом положення можуть становити науково-прикладну основу для вдосконалення діяльності Національного банку України, органів фінансового моніторингу та інших компетентних суб'єктів у частині забезпечення платоспроможності страховиків, виявлення неправомірних фінансових операцій, застосування коригувальних заходів і посилення захисту майнових інтересів учасників страхових правовідносин. Не менш важливим є потенціал використання результатів дослідження під час підготовки пропозицій щодо вдосконалення страхового законодавства, зокрема в частині регулювання страхування воєнних ризиків, розвитку перестрахувальних механізмів, забезпечення фінансової стійкості страховиків та адаптації національного регулювання до європейських правових стандартів. Про практичну затребуваність окремих положень дослідження свідчать наведені в дисертації відомості про їх використання у науково-дослідній роботі та освітньому процесі. Зокрема,

результати роботи можуть застосовуватися під час підготовки навчально-методичного забезпечення дисциплін адміністративно-правового та фінансово-правового спрямування, а також проведення подальших наукових досліджень проблем забезпечення економічної й фінансової безпеки.

Ступінь повноти викладу основних положень та висновків дисертації в опублікованих працях. Основні наукові положення та результати дисертаційного дослідження Петренка Віталія Олександровича знайшли відображення у 8 наукових працях, серед яких 4 статті опубліковано у наукових фахових виданнях України з юридичних наук, 1 статтю – у зарубіжному науковому виданні та 3 тези доповідей – у матеріалах науково-практичних конференцій. Представлені публікації відображають основні напрями наукового пошуку дисертанта та засвідчують послідовність опрацювання проблематики адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування. Оприлюднення результатів дослідження у фахових виданнях і їх апробація під час наукових заходів сприяли введенню авторських положень до наукового обігу та їх обговоренню в професійному середовищі. Загалом ступінь оприлюднення результатів дисертаційного дослідження заслуговує на позитивну оцінку. Кількість і характер представлених наукових праць свідчать про належний рівень публічного висвітлення основних положень дослідження.

Дискусійні положення та зауваження. Позитивно оцінюючи дисертаційне дослідження Петренка Віталія Олександровича, варто зазначити, що представлені в ньому наукові положення, висновки та рекомендації загалом характеризуються належною аргументованістю, послідовністю викладення й практичною спрямованістю. Водночас, як і будь-яке комплексне наукове дослідження, присвячене багатоаспектній правовій проблематиці, представлена робота не позбавлена окремих дискусійних положень, які потребують додаткового обґрунтування, уточнення або пояснення з боку дисертанта. Зокрема, до таких питань вважаємо за доцільне віднести наведені нижче.

1. Уточнення та доповнення потребує запропонована дисертантом система функцій страхування як об'єкта адміністративно-правового забезпечення безпеки. Зокрема, на стор. 96-98 дисертаційного дослідження зазначено, що функціональне призначення страхування розкривається через ризикову, резервну, заощаджувальну та превентивну функції. Запропонований підхід, безумовно, становить науковий інтерес, оскільки дозволяє охарактеризувати багатофункціональність страхування та його значення для забезпечення фінансової безпеки держави. Водночас вважаємо, що запропонована система не повною мірою відображає функціональне призначення страхування в сучасних соціально-економічних умовах. Зокрема, доцільно було б приділити додаткову увагу перерозподільчій, гарантійній і стимулювальній функціям страхування. Крім того, хоча в окремих положеннях дисертації згадуються соціально-захисна (стор. 30, 98) та стабілізаційна функції (стор. 30, 45) страхування, їхнє місце в запропонованій авторській системі залишається недостатньо визначеним.

2. Дискусійним залишається питання визначення та диференціації показників ефективності адміністративно-правового забезпечення безпеки сфери страхування в довоєнний період та в умовах правового режиму воєнного стану. Зокрема, на стор. 160-161, 165 та 211-212 дисертаційного дослідження дисертант неодноразово наголошує на необхідності підвищення ефективності державного регулювання, контролю, нагляду та адміністративно-попереджувальних заходів у сфері страхування. Водночас, попри належну увагу до особливостей функціонування страхового ринку в умовах воєнного стану, поза належним висвітленням залишилося питання відмінностей у критеріях та показниках оцінювання ефективності забезпечення його безпеки в довоєнний і воєнний періоди. На нашу думку, якщо в довоєнний період ефективність відповідного адміністративно-правового механізму могла оцінюватися переважно через стабільність функціонування страхового ринку, дотримання страховиками нормативних вимог, зниження кількості правопорушень та забезпечення належного

захисту прав споживачів, то в умовах воєнного стану зазначені показники потребують істотного доповнення.

3. Потребує додаткового обґрунтування питання розмежування адміністративно-попереджувальних заходів, заходів раннього втручання та заходів адміністративного припинення порушень у сфері страхування. На стор. 157-158 дисертації дисертант розкриває триступеневу систему реагування НБУ, що охоплює коригувальні заходи, заходи раннього втручання та заходи впливу. Натомість на стор. 188-190, характеризуючи адміністративне припинення, автор визначає його як застосування примусово-владних засобів не лише для припинення протиправної, а й ризикової поведінки учасників страхового ринку. У цьому контексті виникає питання щодо правової природи заходів, які застосовуються до страховика за відсутності встановленого правопорушення, однак за наявності потенційної загрози його платоспроможності або фінансовій стабільності. На нашу думку, факт існування ризику не завжди свідчить про наявність протиправної поведінки, яка потребує саме адміністративного припинення. Відповідно, певного уточнення потребує питання, за яких обставин превентивне реагування набуває характеру адміністративного примусу, а також чи може один і той самий захід залежно від підстав і мети його застосування належати до різних груп адміністративно-правових засобів.

4. Окремого висвітлення потребує проблема забезпечення прав страхувальників та інших заінтересованих осіб у разі примусового припинення діяльності страховика. Зокрема, на стор. 193 та 196 дисертаційного дослідження автор аналізує правові наслідки обмеження страхової діяльності, відкликання ліцензії, віднесення страховика до категорії неплатоспроможних та його ліквідації. При цьому слушно наголошується на необхідності забезпечення виконання вже існуючих договірних зобов'язань і максимально можливого захисту прав страхувальників, застрахованих осіб та вигодонабувачів. Водночас недостатньо конкретизованими залишаються адміністративно-правові механізми забезпечення безперервності страхового

захисту в ситуаціях, коли страховик остаточно втрачає право на здійснення страхової діяльності. Зокрема, науковий інтерес становить питання визначення оптимальних способів захисту осіб, які уклали довгострокові договори страхування, а також правового забезпечення передавання страхового портфеля, виконання неврегульованих страхових зобов'язань і належного інформування клієнтів про зміну правового статусу страховика.

5. Конкретизації потребують методологічні засади формування та використання емпіричної бази дисертаційного дослідження. У дисертації зазначено, що емпіричну основу роботи становлять результати вивчення 95 судових постанов у справах про адміністративні правопорушення, а також соціологічного опитування 316 респондентів, серед яких працівники НБУ, Держфінмоніторингу та представники страхового ринку. Узагальнені результати відповідного опитування наведено в додатках до дисертації, зокрема на стор. 240-247. Безперечно, залучення емпіричного матеріалу позитивно характеризує дослідження та дозволяє врахувати практичний досвід функціонування страхових правовідносин. Водночас у роботі недостатньо конкретизовано критерії формування відповідних вибірок та методичні підходи до опрацювання отриманих результатів. Зокрема, доцільно було б уточнити часові й територіальні межі дослідження судової практики, критерії відбору судових рішень, а також підстави визначення кількісного та професійного складу учасників соціологічного опитування. Окремої уваги потребує питання, наскільки отримані результати можуть бути поширені на ширше коло суб'єктів страхового ринку та яким чином враховувалися можливі відмінності професійних оцінок представників регуляторних органів і страхової галузі.

Загальна оцінка дисертації, її відповідності існуючим вимогам та висновки. Дисертація Петренка Віталія Олександровича «Адміністративно-правові засади забезпечення безпеки сфери страхування в Україні» є самостійним, завершеним науковим дослідженням, у якому розв'язано актуальне науково-прикладне завдання, що має істотне значення для

розвитку науки адміністративного права та вдосконалення правового забезпечення безпеки страхового ринку України. Дисертаційна робота відповідає профілю наукової спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. За своїм змістом, структурою, характером наукових результатів і рівнем їх теоретичного обґрунтування вона відповідає основним вимогам, що висуваються до кваліфікаційних наукових праць відповідного рівня, визначеного пп. 9, 11-13 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567.

З огляду на викладене потрібно констатувати, що дисертаційне дослідження заслуговує на позитивну оцінку, а його автор – Петренко Віталій Олександрович – за науковим рівнем представленої роботи заслуговує на присудження наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент:
доктор юридичних наук, професор,
провідний науковий співробітник
Ужгородського університету **М. Ю. Віхляєв**

Підпис
Віхляєва
засвідчую
Начальник відділу організації документообігу
Ужгородського університету
Тетяна ЛОЩАК

ВІДДІЛ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОКУМЕНТООБІГУ
УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
код 46210940

Донецький державний університет внутрішніх справ
№ 1102/014
"29" 10 2016 р.